

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN
VOORZITTER VAN DE EERSTE KAMER

ARREST

nr. S/2011/0094 van 8 augustus 2011
in de zaak 1011/0665/SA/1/0723

In zake:

de heer [REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Joris VAN WALLEGHEM
kantoor houdende te 8980 Zonnebeke, Ieperstraat 176
bij wie keuze van woonplaats wordt gedaan

verzoekende partij

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **WEST-VLAANDEREN**
vertegenwoordigd door:
mevrouw Sophie IDE

verwerende partij

*Tussenkomende
partij :*

mevrouw [REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaten Ludo OCKIER en Filip ROGGE
kantoor houdende te 8500 Kortrijk, Beneluxpark 3
bij wie keuze van woonplaats wordt gedaan

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld bij aangetekende brief van 11 maart 2011 en geregulariseerd bij aangetekende brief van 4 april 2011, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van 23 december 2010.

Met dit besluit heeft de deputatie het administratief beroep van de tussenkomende partij tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Wervik van 30 augustus 2010 ingewilligd.

De deputatie heeft aan de tussenkomende partij de stedenbouwkundige vergunning verleend voor het wijzigen van reliëf (regularisatie).

Het betreft een perceel gelegen te [REDACTED] en met kadastrale omschrijving [REDACTED].

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een nota betreffende de vordering tot schorsing ingediend en het originele administratief dossier neergelegd. De repliek in feite en in rechte van de tussenkomende partij betreffende de vordering tot schorsing is vervat in haar verzoekschrift tot tussenkomst.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 1 augustus 2011, waarop de vordering tot schorsing werd behandeld.

Kamervoorzitter Eddy STORMS heeft verslag uitgebracht.

Mevrouw Sophie IDE, ambtenaar, die verschijnt voor de verwerende partij, evenals de tussenkomende partij en haar advocaat Filip ROGGE, zijn gehoord.

De verzoekende partij is schriftelijk verschenen.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen van titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en van de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009.

III. TUSSENKOMST

Mevrouw [REDACTED] vraagt met een op 26 mei 2011 ter post aangetekend verzoekschrift om in het geding te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de eerste kamer heeft vastgesteld, met een beschikking van 16 juni 2011, dat er grond is om het verzoek in te willigen en dat de verzoeker tot tussenkomst aangemerkt kan worden als belanghebbende in de zin van artikel 4.8.16, §1, eerste lid VCRO voor wat betreft de behandeling van de vordering tot schorsing.

IV. FEITEN

Op 18 mei 2010 (datum van het ontvangstbewijs) dient de tussenkomende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Wervik een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“het wijzigen van reliëf (regularisatie)”*.

De aanvraag kent een voorgeschiedenis.

Op 10 augustus 2006 verleent het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Wervik aan de tussenkomende partij, de inmiddels uitgevoerde stedenbouwkundige vergunning voor, onder andere, het aanleggen van een oprit in functie van een later op te richten carport.

Op 1 maart 2010 verleent het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Wervik aan de tussenkomende partij een stedenbouwkundige vergunning voor het bouwen van een open garage, onder meer mits verlaging van het vloerpasniveau van het gelijkvloers met 25 cm.

Deze vergunning vermeldt dat de vloerpas van de oprit zonder stedenbouwkundige vergunning werd opgehoogd tot een niveauverschil van 35 cm met de eigendom van de buur.

Het perceel is, zo blijkt uit de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 14 augustus 1979 vastgestelde gewestplan 'leper-Poperinge', gelegen in woongebied.

Het perceel is niet gelegen binnen een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Wervik weigert op 30 augustus 2010 een stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkomende partij en overweegt hierbij het volgende:

“ ...

Gelet op de afgeleverde vergunning voor het bouwen van een open garage... voorwaarde... verlagen van de vloerpas op het gelijkvloers met 25cm...

Overwegende dat het regulariseren van deze oprit in strijd is met deze hierboven vermelde voorwaarde.

Omwille van bovenstaande motivering blijkt dat de aanvraag zowel juridisch-planologisch als ruimtelijk-stedenbouwkundig niet verantwoord is

...”

Tegen deze beslissing tekent de tussenkomende partij op 29 september 2009 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

In zijn verslag van 30 november 2010 adviseert de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar de verwerende partij om het beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren.

Na de partijen te hebben gehoord op 7 december 2010, beslist de verwerende partij op 23 december 2010 om het beroep in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te verlenen.

Ze overweegt hierbij het volgende:

“ ...

3 *Verslag provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar (art. 4.7.22. Codex)*

De Deputatie heeft kennis genomen van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar. De conclusie luidt als volgt:

Gezien:

- de onvolledigheid van het dossier waardoor de gevolgen voor het watersysteem onvoldoende blijken;*
- Er maatregelen ontbreken m.b.t. inzake wateropvang, -buffering en -afvoer;*
- Het niet getuigt van goede ruimtelijke ordening dat er te grote kunstmatige niveauverschillen worden gecreëerd tussen private percelen voor residentiële woningbouw;*

kan voorliggende aanvraag niet gunstig geadviseerd worden.

De provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar stelt derhalve voor om het beroep ongegrond te verklaren en de vergunning te weigeren.

4 MOTIVATIE STANDPUNT DEPUTATIE

De Deputatie motiveert zijn standpunt als volgt :

4A BESCHRIJVING VAN DE AANVRAAG

Voorliggende aanvraag strekt tot het regulariseren van een oprit aan de zijkant van een halfopen woning.

De plaats van de aanvraag betreft een onbebouwd lot van een vervallen verkaveling (dd.9/8/1963) voor gesloten woningbouw. Dit lot werd door de aanvrager en de rechter buur aangekocht en kadastraal verdeeld in 2 helften. Beide burens zijn nu evenwel verward in een burenrufie.

Het ontwerp voorziet de regularisatie van de oprit die in strijd met een eerder afgeleverde vergunning dd.10/8/2006 werd gerealiseerd op de linker helft van het onbebouwde lot. In essentie werd de vloerpad van de oprit in strijd met een eerdere vergunning dd.10/8/2006 verhoogd tot 35cm niveauverschil met de rechter buur.

Door de rechteraanpalende buur (bezwaarindiener tijdens het openbaar onderzoek) werd tijdens deze lopende beroepsprocedure een document van de brandweer van Wervik bezorgd. Het document geeft een overzicht van brandweerinterventies m.b.t. wateroverlast tussen 1998-2009 in de [REDACTED].

4B TOETSING AAN WETTELIJKE EN REGLEMENTAIRE BEPALINGEN

Volgens het gewestplan is de aanvraag gelegen in woongebied. De aanleg van een oprit met ophoging is toegestaan in woongebied voor zover de activiteit verenigbaar is met de onmiddellijke omgeving.

In het dossier worden terugkerende problemen m.b.t. wateroverlast gemeld ter hoogte van de onpare huisnummer in deze straat. De bouwplaats situeert zich tussen mogelijks overstromingsgevoelige (in lichtblauw) zones volgens de watertoetskaarten. Uit het dossier blijkt dat de woning van aanvrager en de verder gelegen woningen hoger werden gebouwd dan de woning van bezwaarindiener.

De essentie van de vraag is dan ook of de aanvraag verenigbaar is met de goede plaatselijke ordening.

4C BEOORDELING VAN DE GOEDE RUIMTELIJKE ORDENING

Ter hoorzitting heeft aanvrager aanvullende stukken bezorgd waaronder een verklaring van de brandweer dat de afgelopen 10 jaar geen interventie was in de straat ter hoogte van de nummers 9 tot 13. In alle redelijkheid kan dan ook gesteld worden dat er geen causaal verband bestaat tussen de aanvraag en de waterproblematiek in de omgeving.

Uit de plannen voor de garage dewelke op 1 maart 2010 werd vergund blijkt duidelijk dat het water wordt afgevoerd via goten. Uit de aanvullende foto's blijkt ook overduidelijk dat de oprit is voorzien van een raster en dat de oprit werd uitgevoerd in klinkers zonder voeg. Geconcludeerd kan dan ook worden dat het ontwerp het water afdoende afvoert en dan ook in overeenstemming is met de goede plaatselijke ordening.

4D CONCLUSIE

Overwegende dat uit de aanvullende stukken blijkt dat de aanvraag in overeenstemming is met de goede plaatselijke ordening kan de vergunning verleend worden.

...

Dit is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

Standpunt van de partijen

De tussenkomende partij voert de volgende exceptie aan:

“ ...

In het verzoekschrift ... luidt het dat de verzoekende partij op 14 februari 2011 kennis zou hebben genomen van het bestreden besluit.

Het bestreden besluit dateert evenwel reeds van 23 december 2010, en uit de stukken van verzoekende partij blijkt dat hij van de beroepsprocedure op de hoogte was en er in stukken heeft doen toekomen (stuk 6 van de verzoekende partij).

Verzoekende partij kadert geenszins het vermeende ogenblik waarop van de bestreden beslissing werd kennis genomen, noch de wijze waarop dit is gebeurd.

Het vermoeden bestaat dan ook dat verzoekende partij de vervaltermijn van 30 dagen, zoals voorzien in artikel 4.8.16 § 2 VCRO niet heeft gerespecteerd.

De bewijslast terzake rust op verzoekende partij.

Aangezien dit bewijs niet wordt aangeleverd, dient het ingediende verzoek tot nietigverklaring en schorsing te worden afgewezen als zijnde onontvankelijk wegens laattijdigheid

...”

Beoordeling door de Raad

De verzoekende partij is een derde belanghebbende, voor wie de beroepstermijn, overeenkomstig artikel 4.8.16, §2, 1° b VCRO, begint te lopen vanaf de dag na deze van de aanplakking.

De verwerende partij heeft de bestreden beslissing bij aangetekende brief van 2 februari 2011 verzonden aan het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Wervik, de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar en de tussenkomende partij.

In het door de verwerende partij neergelegde administratief dossier, noch in het bundel van de verzoekende partij (of van de tussenkomende partij zelf) bevindt zich het attest van aanplakking, dat nochtans, krachtens artikel 4.7.23, §4, in fine VCRO, op eenvoudig verzoek van elke belanghebbende wordt afgeleverd.

Omdat er met betrekking tot de datum van aanplakking geen stavingstukken worden bijgebracht, heeft de Raad bij aangetekende brief van 29 juli 2011 de meest gerede procespartij gevraagd om per kerende, en uiterlijk op de openbare terechtzitting van 1 augustus 2011, aan de Raad en aan de overige procespartijen het attest van aanplakking van de bestreden beslissing te bezorgen.

De raadsman van de verzoekende partij legt vervolgens het document neer, waaruit blijkt dat de tussenkomenende partij, overeenkomstig artikel 4.7.23 §4, eerste lid VCRO, de gemeente Wervik op de hoogte brengt van de startdatum van de aanplakking, namelijk 9 februari 2011.

Ter zitting van 1 augustus 2011 heeft de tussenkomenende partij meegedeeld de tijdigheid van het verzoekschrift niet meer te betwisten, maar de beoordeling van de tijdigheid van het beroep raakt de openbare orde, zodat de Raad zich hierover alleszins dient uit te spreken.

Op basis van alle voormelde gegevens oordeelt de Raad dan ook dat het door de verzoekende partij bij aangetekende brief van 11 maart 2011 ingesteld beroep tijdig is.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de verzoekende partij

Standpunt van de partijen

De verwerende partij voert de volgende exceptie aan:

“ ...

Ten eerste meent verzoekende partij ten onrechte over het vereiste belang te beschikken zoals omschreven door artikel 4.8.16 §1, 3° VCRO. Het loutere feit dat men in de nabije omgeving woont en de hoedanigheid van aanpalende buur bekleedt kan volgens de huidige rechtspraak van de Raad niet volstaan om als belanghebbende te worden aangemerkt (RVVb 26 april 2011, nr. A/2011/0052). Er dient dan ook een bewijs te worden voorgelegd dat men als natuurlijke persoon rechtstreekse of onrechtstreekse hinder en/of nadelen zou kunnen ondervinden ten gevolge van de bestreden vergunningsbeslissing. Het verzoekschrift stelt hierover louter het volgende: “De ophoging met de garage erbij heeft een nadelig effect op de goede ruimtelijke ordening en bezorgt schade in hoofde van verzoeker.”... De deputatie stelt vast dat verzoekende partij wel meent “schade” te zullen ondervinden van de bestreden beslissing maar in het verzoekschrift ontbreekt elke verdere toelichting over de aard van de hinder en haar omvang. Verzoekende partij kan dan ook niet worden aangemerkt als belanghebbende in de betekenis van artikel 4.8.16 §1, 3° VCRO

...”

Beoordeling door de Raad

Om als derde belanghebbende bij de Raad een beroep te kunnen instellen, vereist artikel 4.8.16, §1, eerste lid 3° VCRO dat de verzoekende partij, als natuurlijke persoon of als rechtspersoon, rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden ingevolge de bestreden vergunningsbeslissing. Artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 3° VCRO vereist derhalve niet dat het bestaan van deze hinder of nadelen absoluut zeker is.

Wel zal de verzoekende partij het mogelijk bestaan van deze hinder of nadelen voldoende waarschijnlijk moeten maken, de aard en de omvang ervan voldoende concreet moeten omschrijven en tegelijkertijd zal de verzoekende partij moeten aantonen dat er een rechtstreeks of onrechtstreeks causaal verband kan bestaan tussen de uitvoering of de realisatie van de

vergunningsbeslissing en de hinder of nadelen die zij ondervindt of zal ondervinden. In voorkomend geval zal de verzoekende partij beschikken over het rechtens vereiste belang om conform artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 3° VCRO een beroep in te dienen bij de Raad.

Met de verwerende partij is de Raad van oordeel dat het loutere nabuurschap op zich niet zonder meer kan volstaan om de verzoekende partij het rechtens vereiste belang bij het beroep te verschaffen. Anderzijds stelt de Raad vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift, meer specifiek in het onderdeel 'in rechte', voldoende aannemelijk maakt dat zij als eigenaar van het naastliggende perceel rechtstreekse dan wel onrechtstreekse hinder en nadelen kan ondervinden ingevolge de bestreden vergunningsbeslissing.

Door te verwijzen naar de waterproblematiek in de omgeving, zoals geattesteerd door de brandweer van Wervik, en het 'teniet doen van de waterbergende capaciteit' door de bestreden beslissing, zijn de mogelijke hinder en nadelen voldoende concreet beschreven. Er valt ook niet te betwisten dat er een causaal verband kan bestaan tussen de bestreden beslissing en de aangevoerde mogelijke hinder en nadelen.

De exceptie kan niet worden aangenomen.

C. Schending van artikel 4.8.16, §3, tweede lid, 5° VCRO

Standpunt van de partijen

De verwerende partij voert eveneens de volgende exceptie aan:

“ ...

Bovendien moet krachtens artikel 4.8.16, §3 VCRO het verzoekschrift tevens aan een aantal voorwaarden voldoen. Artikel 4.8.16, §3, 5° VCRO vereist dat het verzoekschrift minstens:

een omschrijving van:

- a) De geschonden geachte regelgeving, stedenbouwkundige voorschriften of beginselen van behoorlijk bestuur,*
- b) De wijze waarop deze regelgeving, voorschriften of beginselen naar het oordeel van de verzoeker worden geschonden.*

Verwerende partij stelt vast dat verzoekende partij zich in zijn verzoekschrift louter beperkt tot het poneren van een algemene onwettigheid en verwijst daarbij naar een “schending van de beginselen van behoorlijk bestuur door enerzijds het advies van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar te negeren en anderzijds ook door het bestaan van een definitief verleende vergunning niet in rekening te brengen.”. In het licht van artikel 4.8.16 §3 VCRO kan dit echter niet volstaan. Het verzoekschrift dient minstens aan te duiden welke beginselen van behoorlijk bestuur werden geschonden! De deputatie tast dan ook in het duister of haar nu een onzorgvuldig optreden wordt verweten, dan wel een gebrekkige motivering, een schending van het redelijkheidsbeginsel of zelfs nog een ander beginsel van behoorlijk bestuur. Er kan dan ook hoegenaamd geen sprake zijn van enig “middel” dat door verzoekende partij werd geformuleerd.

Het verzoekschrift is onontvankelijk

“ ... ”

Beoordeling door de Raad

De verzoekende partij heeft haar bij aangetekende brief van 11 maart 2011 ingesteld beroep tijdig geregulariseerd bij aangetekende brief van 4 april 2011. Overeenkomstig artikel 4.8.17, §2 VCRO wordt de verzoekende partij, die haar verzoekschrift tijdig regulariseert, geacht het te hebben ingediend op de datum van de eerste verzending ervan.

Het geregulariseerd verzoekschrift, dat met een aangetekende brief van 13 mei 2011 ook aan de verwerende partij is bezorgd, geeft een duidelijke omschrijving van de beginselen van behoorlijk bestuur die volgens de verzoekende partij geschonden zijn, namelijk:

“ ...

** De definitieve stedenbouwkundige vergunning van 1 maart 2010 voorziet in 3 voorwaarden die niet opgeheven worden door het aangevochten besluit van de Bestendige Deputatie.*

Door het regulariseren van een oprit (+ 35 cm.) komt het aangevochten besluit in strijd met de andere vergunning die voorziet in een garage mits verlaging niveau zoals voorheen op -35 cm. Er is geen rechtszekerheid meer door het miskennen van het bestaan van een vergunning voor een garage op lager niveau. Aldus is de regularisatie van een oprit op hoger niveau onmogelijk wettig te noemen.

** Minstens is er onduidelijkheid over wat nu als vergund kan beschouwd worden. Dit brengt naast rechtsonzekerheid ook mee dat er strijdigheid is met het beginsel van vertrouwen die de burger mag hebben in de bestending van wat wordt vergund. Nu wordt ook de definitief geachte vergunning ondermijnd en verzoekt het college van burgemeester en schepenen aan mevr. Desmyter om een nieuwe bouwaanvraag in te dienen.*

** Tenslotte is er schending van de materiële motiveringsplicht gezien de motieven voor verhoging van het niveau (anders dan de – 35 cm. voorwaarde van de garage) noch in feite, noch in rechte juist te verantwoorden zijn. De vermelde redenen waarop het aangevochten besluit steunt vertrekken niet van gegevens die zowel in rechte als in feite juist zijn; de beoordeling is geenszins correct zodat ook niet in redelijkheid tot het aangevochten besluit is gekomen. Kortom, de verwerende partij heeft haar appreciatiebevoegdheid niet naar behoren uitgeoefend zoals ten overvloede blijkt uit de aanvullende stukken. De definitief verleende vergunning tot bouwen van een garage met voorwaarde – 35 cm. is een feitelijk en juridisch gegeven waarmee geen rekening gehouden is door de verwerende partij.*

De verwerende partij begaat derhalve een inbreuk op het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de materiële motiveringsplicht als schending van algemene beginselen van behoorlijk bestuur

...”

De exceptie kan dan ook niet worden aangenomen.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

Uit de samenlezing van de artikelen 4.8.13 VCRO en 4.8.16, §3, derde lid VCRO moet worden afgeleid dat een bestreden vergunningsbeslissing slechts bij wijze van voorlopige voorziening kan worden geschorst ter voorkoming van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel én wanneer hiertoe redenen voorhanden zijn.

A. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Standpunt van de partijen

De verzoekende partij vraagt *“omwille van deze(lfde) redenen (als waarom de vernietiging van de bestreden beslissing gevraagd wordt) en omwille van de aard van de vergunning ... tevens – bij wijze van voorlopige voorziening (of) maatregel - ook de schorsing van de”* bestreden beslissing, die *“nodig is om de genaamde bijzondere voorwaarde van -25cm te doen respecteren”*.

De verwerende partij stelt alleen maar dat het beroep onontvankelijk is en neemt geen standpunt in met betrekking tot de gevraagde schorsing.

De tussenkommende partij voert aan:

“ ...

8.

De gestelde vordering tot schorsing van de door verzoekende partij tot tussenkomst bekomen stedenbouwkundige vergunning is onontvankelijk, minstens ontbeert deze iedere grondslag.

Zoals uit het bestreden besluit zelf blijkt, betreft de oorspronkelijke aanvraag van verzoekende partij tot tussenkomst een regularisatievergunning...

...

Een afgeleverde stedenbouwkundige vergunning kan slechts worden geschorst bij wijze van voorlopige voorziening, ter voorkoming van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel (artikel 4.8.13 CCRO).

In het geval dat de vergunde constructie reeds bestaat, kan de schorsing van de regularisatievergunning de verzoekende partij niet tot enig voordeel strekken.

De vordering tot schorsing streeft immers na dat de aangevochten vergunning niet wordt uitgevoerd, zodat de vermeende schade welke door de verzoekende partij wordt ingeroepen zich niet voordoet of niet verder zou toenemen.

Eens de feitelijke toestand voltrokken is, m.n. eenmaal de constructie waarover de verzoekende partij zich beklagt aanwezig is, kan deze geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel meer ondervinden ingevolge het loutere bestaan van deze constructie...

9.

De vordering tot schorsing van de verzoekende partij is dan ook onontvankelijk ingevolge afwezigheid van enig moeilijk te herstellen ernstig nadeel in de zin van artikel 4.8.13 VCRO en ingevolge afwezigheid van een actueel en individueel belang bij het bekomen van een schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

...”

Beoordeling door de Raad

In de memorie van toelichting wijst de decreetgever er op dat het begrip ‘moeilijk te herstellen ernstig nadeel’ eveneens wordt gehanteerd binnen het schorsingscontentieux van de Raad van State en dat dit begrip, voor wat de mogelijkheid tot schorsing in procedures voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen betreft, in diezelfde zin mag worden begrepen (*Parl. St.* VI. Parl, 2008-2009, nr. 2011/1, p. 222, nr. 627). Opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing door de Raad zou kunnen bevolen worden, moet de verzoekende partij doen blijken van een ernstig nadeel dat moeilijk te herstellen en bovendien persoonlijk is.

Nu de verzoekende partij in haar verzoekschrift geen enkel, laat staan een ernstig en/of moeilijk te herstellen, nadeel vermeldt, maar eenvoudigweg en zonder meer (redenen dan waarom de vernietiging van de bestreden beslissing gevraagd wordt) “ook de schorsing” van de bestreden beslissing vraagt, is niet voldaan aan de in artikel 4.8.13 VCRO gestelde voorwaarde dat een bestreden vergunningsbeslissing slechts bij wijze van voorlopige voorziening kan geschorst worden ter voorkoming van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

Bovendien stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing een regularisatievergunning is en dat de werken, waarvoor de bestreden stedenbouwkundige vergunning wordt verleend, dus al zijn uitgevoerd. De Raad moet bijgevolg noodzakelijk oordelen dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, die in essentie is gericht op het voorkomen van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel, zonder meer doelloos is.

B. Redenen die de schorsing rechtvaardigen

Aangezien in het vorige onderdeel werd vastgesteld dat de verzoekende partij niet voldoende aannemelijk maakt dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen, is een onderzoek van de redenen die de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing kunnen rechtvaardigen, niet aan de orde.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt verworpen.
2. De uitspraak over de kosten wordt uitgesteld tot de beslissing ten gronde.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 8 augustus 2011, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, eerste kamer, samengesteld uit:

Eddy STORMS, voorzitter van de eerste kamer,

 met bijstand van

Hildegard PETTENS, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de eerste kamer,

Hildegard PETTENS

Eddy STORMS